

Mendelssohn: Es ist genug

Mendelssohn Éliás oratóriumának ez áriájáig több lépcsőn át szeretnék eljutni. Először röviden bemutatom a szerzőt, az őt ért hatásokat, az így kialakult stílust. Fontos említést tenni a mű keletkezéstörténetéről, formai és drámai egészéről. A karakterek közül kiemelem Éliás próféta személyét. Bemutatom az ária belső formavilágát, ami rámutat Mendelssohn és a korstílus viszonyára. Látni fogjuk, a klasszikus és romantikus jegyek együttes jelenlétét a művön belül. Félix Mendelssohn zsidó családban született Hamburgban. Édesapja, Abraham, bankár, nagyapja, Moses, filozófus. Félix, négy testvére közül a második legfiatalabb. A család 1811-ben Berlinbe költözött, és elhagyta zsidó vallását. Az evangélikus hitben a család a nevét Mendelssohn-Bartoldyra változtatta. Ez az esemény az Éliás oratórium értelmezésében később fontos szerepet játszik nekünk, az utókornak.

Az ifjú Félix a legkiválóbb nevelést kapta. Zenei képzése mellett, mely a zongora- és hegedűjátékon keresztül hamarosan fiatalos kompozíciók születését eredményezte, lovagolni és úszni is tanult. A szellemileg és művésziileg is fogékony légkörben ismerkedett meg Heinrich Heine költővel is személyesen. Kilencévesen lépett először színpadra, tizenkét évesen már komponált. Nem véletlen tehát, ha ifjú korában gyakran Mozarthoz hasonlították. Sokrétű nevelés és élmények forgatagában Cherubini elismerő szavai irányították el mégis a zeneszerzés felé.

Mendelssohn stílusa tehát a szülői környezetben megpecsételődött. Házi koncertek alkalmával ismerte meg Johann Sebastian Bach zenéjét, amely jelentős hatást gyakorolt rá. Egyik ifjúkori szerzeményében, melyet saját drámájához komponált, a Szent Iván-éji álom nyitányában, felvonultatja stílusának fő vonásait. Nem elhanyagolható, hogy a zenetörténészek Carl Maria von Weber mellett e művön keresztül emelik őt a német nemzeti zenei romantika megalapozói közé. Komponistaként és orgonistaként mesterien bánt a legkülönbözőbb formákkal.

Az oratórium bemutatója 1846. augusztus 26-án Birminghamben volt. A Triennial Music Festival-on maga a szerző vezényelte. A nagyszabású kompozíció nyolc szólistára, négy szólamú vegyeskarra, zenekarra (mely nem tér el a bécsi klasszika szimfonikus zenekari apparátusától) és orgonára íródott. Op. 70 számot viseli.

1.